

ministers politiske Udtalelser. Han sagde, at hans Parti var ikke mere i Ægteskab med Socialdemokraterne end med mit Parti. Jeg kan kun sætte Pris paa de varme Følelser hos den højtærede Finansminister, som dette ganske sikkert er Udtryk for; han føler saa varmt for det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, at han ikke kan finde sig i; at der bliver antydet, at han staar noget som helst andet Parti nærmere end vort. Dog er det ikke helt historisk korrekt, thi der er i Virkeligheden Kendsgerninger, som han ikke kan komme bort fra, som ligger ikke længere tilbage i Tiden, end at enhver kan huske dem; enhver ved, hvorledes den højtærede Finansminister sammen med sit Parti og Socialdemokraterne drog ud i Landet til mandig Krigsfærd og vog adskillige af vore Rigsdagsmænd, og hvorledes de to Partier tilsammen kom ind med et pænt Flertal, som tillod den nuværende Regering at komme til Roret. Dette er i kort Begreb, hvad der er sket, og det kan ikke nægtes, at under Valgbevægelsen var der et Slags Ægteskab til Stede mellem den ærede Ministers Parti og Socialdemokraterne, medens man ikke mærkede nogen ægteskabelig Kærlighed overfor os. Jeg har nok set, at den højtærede Finansminister tidligere ved et Møde i Odense har hævdet, at Valgbevægelse var et og Rigsdagsarbejde noget andet, og at de varme Følelser overfor Venstre var begrænsede til Rigsdagsarbejdet, hvorimod det var rimeligt, at der raadede helt andre Følelser under Valgbevægelsen. Men selv om jeg vilde acceptere denne Teori, hvad jeg dog ingenlunde gør, forekommer det mig utvivlsomt, at den højtærede Finansminister heller ikke her ser ret, thi det kan ikke nægtes, at herinde i Salen — selvfølgelig behøver jeg ikke at argumentere synderligt derfor — staar det radikale Parti og det socialdemokratiske Parti hinanden meget nær, og det er dem, der i Forening leder det parlamentariske Arbejde her i Tinget, noget, de for ganske kort Tid siden har givet et eklatant Bevis for, ved at de to Partier i Forening satte en Socialdemokrat paa Finansudvalgets Formandsplads, saa det lader sig slet ikke nægte. Men det kan ogsaa alt sammen blive godt, og vi erkender jo, at det er meget rimeligt, at de, der har Flertallet i denne Sal, og de, der er gaaede sammen ved Valgene og har slaaet os ved

Valgene og har faaet Regeringen, ogsaa skal have Ledelsen. Det misunder vi dem paa ingen Maade. Ledelsen under de nuværende Forhold har jo sine Roser, men sandelig ogsaa sine Torne.

Men jeg er enig i — og det viste ogsaa det Foredrag, hvormed jeg indledede Finanslovbehandlingen —, at der ikke maa ske noget mellem Partierne, enten de nu er mer eller mindre gifte med hinanden, der kan hindre eller vanskeliggøre det store Fællesarbejde, vi har for: at gennemføre en ny Grundlov, hvilende paa den almindelige Valgret til begge Ting. Der er heller ikke mig bekendt sket noget saadant under denne Sags Behandling. Der har været visse saglige Differencer, der endda til sidst lod til at ville klinge ud i Enighed i alt væsentligt, men her er ikke sagt noget som helst andet og mere, end hvad der altid vil kunne blive sagt, naar man i en Sag er uenig om denne eller hin vigtige Enkelthed. Det maa kunne være fuldt foreneligt med et Samarbejde i Grundlovssagen. Den højtærede Finansminister behøver ogsaa kun at tænke paa forrige Samling. Han vil jo hævde, at man da undlod at rippe op i de store Stridsspørgsmaal og i det hele taget generede Regeringen saa lidt som muligt; men det forhindrede dog ikke, at man rejste Modstand mod den daværende Regering paa mange og meget væsentlige Omraader, f. Eks. paa Finanslöven og ogsaa paa forskellige særlige Love. Man kæmpede heftigt om mange forskellige Enkeltheder, der ikke savnede principiel Betydning, f. Eks. forskellige Lønningsforhold, Militærudgifter og adskillige andre Sager. Og disse Tvistemaal blev ærligt og redeligt ført ud i Valgkampagnen og agitatorisk udnyttede, f. Eks. Forhøjelsen af Landpostbudenes Lønninger, de sociale Love og andet af den Art. Men det forhindrede i Virkeligheden ikke, at vi vedblev at staa sammen i Arbejdet for Grundlovsreformen. Det kan jo ikke nytte at spænde sine Fordringer for højt i saa Henseende, man maa virkelig have Lov til at være saglig uenig baade om det ene og om det andet. Jeg kan heller ikke indrømme, at der under denne Debat er sket noget, som med Rette kan siges at træde hindrende i Vejen for det gode Samarbejde for Grundlovssagen. Jeg mener,